

L'OPINIO

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

El poll ressuscitat

Quinze dies abans de la reunió del Consell de Ginebra, que ha de tractar de la qüestió de les minories nacionals, un greu conflicte esclata entre Alemanya i Polònia a propòsit de l'Alta Silèsia.

Aquesta província és la poma de la discòrdia entre el Reich i el Govern de Varsòvia. Per un cop d'Estat, durament qualificat en el seu dia per un polític americà, l'Alta Silèsia fou atribuïda a Polònia. S'havia acordat un plebiscit i per a evitar-lo els agents aliats i sobretot francesos provocaren una insurrecció pro-Polònia, mentre les regions mineres del Sud, les poblacions de les quals eren netament germàniques, foren anexas de cop al país de Pilsudski.

Polònia ha seguit a Silèsia, com arreu on els habitants no són polonesos, una política d'opressió molt dura. Els silèsians s'han vist privats dels drets més elementals, a despit dels tractats i dels acords que establien un respecte forçós a les escoles alemanyes i altres facultats d'aquelles minories.

Alemanya ha protestat endebades. Polònia trobava un ajut decidit per part de les primeres potències, joïoses de tenir-la sempre contenta i armada contra el perill oriental. Una vegada admès el Reich a la Societat de les Nacions, ha calgut prendre en consideració les seves queixes. Fa pocs dies que s'obrí al Parlament polonès la discussió del pressupost d'Instrucció pública. Un diputat féu observar que les dues mil escoles ucraïanes s'havien reduït a setcentes onze. Un altre, silèsia alemany, acusà el Ministre d'haver suprimit el vuitanta per cent dels establiments d'ensenyament de llengua alemanya.

Potser per això el govern polonès ha cregut convenient de prendre unes mesures extraordinàries. Ha dissolt per decret la Dieta de Silèsia. Ha empresonat el líder Ulitz, cap de l'organització Deutscher Volksbund i diputat, i prepara un règim especial mitjançant la substitució de la Dieta per una Assemblea de tretze comissaris de nomenament presidencial.

Aquests esdeveniments han produït a Alemanya una gran emoció i els periòdics comenten agrament el sistema polonès d'opressió contra els seus germans de Silèsia.

Fa tres mesos que Briand assegurava

a les minories les bones disposicions que sentia per elles la Societat de les Nacions i el diputat Frot, company de delegació, es tenia per fiador de la bona voluntat dels polonesos envers les llurs.

Polònia, tres vegades esquarтерada i sotmesa a les tiranies de russos, austríacs i alemanys, no recorda ja el seu calvari de minoria. Nascuda a Versalles l'any 1918 entre la universal simpatia de tots els homes liberals, fa pesar la seva

opressió contra els que avui viuen separats de la veritable Pàtria.

En lloc d'escollir el sistema federatiu, remei únic en casos així, fa política centralista més forta que Nicolau II, que Guillem Hohenzollern, que Francesc Josep. Torna als temps de la seva antiga història de violències i discòrdies, i amb els febles, amb els petits, actua com un poll ressuscitat que pica més que els altres.

L'OPINIÓ i els ideals de democràcia

per J. VENTALLO

Quan L'OPINIO va anunciar la seva aparició i foren dites pels diaris les normes de conducta que aquesta fulla — que voldria ésser-ho de combat, si per aguantar el combat amb esperances d'èxit hi hagués prou gent enquadrada — havia de mantenir en aquesta època de claudicacions i de covardia col·lectiva, no faltaren els corbs del mal averany que pronosticaren al nou periòdic en perspectiva una vida efimera i una mort poc honorable: vida efimera de transigència per tal de poder perllongar-la una mica més, i mort poc honorable dels que posen bandera blanca i lliuren armes, covards de fer-se volar amb les quatre parets de la fortalesa.

Feia anys que cap periòdic català no s'havia arriscat a predicar els principis de la democràcia; tots sabem de quina data ençà cap fulla impresa no s'havia atrevit a proclamar la necessitat de pagar els ideals demòcrates. Estava realment prohibit? Certament que no. Però la por guarda la vinya, i d'uns quants anys ençà si només estava permès de sortir a passejar per la voravia sense bai-

xar al vial, hi ha hagut molta gent que, amb una gran prudència, no ha passat ni tan sols el llindar de la porta.

Abans tothom tenia poc o molt la seva barraca. En la nostra fira política n'hi havia que despatxaven democràcia, n'hi havia que es dedicaven a expendre piles inflamades, n'hi havia que venien ungüents que servien per a tot i per a tothom, i feien el joc clàssic del frataire que tira aigua al vi. Quan varen venir els freds totes les barraques de pirotècnia van tancar, i avui hi ha qui despatxa bunyols en la parada mateixa que antany servia per inflamar ànimes càndides.

Aquests que un temps feien de faquir i jugaven al truc de treure flamarades per la boca — avui arraulits a la barraca en l'espera que passin els freds — foren els que ens pronosticaren la vida efimera i la mort poc honorable. Els pesava que algú, àdhuc suposant-li inconsciència, sortís a aixecar la veu una mica més que no pas ells. Haurien preferit que aquesta massa de ciutadans enrolada sota la bandera de la democràcia, freturosa de sentir la propagació dels principis del govern del poble, continués esperant inútilment la paraula de la veritat, amb tal que ningú no els esbarriés els possibles parroquians del dia de demà quan, passats els freds, puguin tornar a pujar dalt dels tamborets a fer el joc de la flamarada a la boca i d'empassar-se l'espasa per deixar bocabadats els pagesos curts d'enteniment.

I bé. L'OPINIO porta un any de vida i ni ha hagut de transigir ni té cap fet poc honorable en la seva història. L'OPINIO ha predicat els ideals de democràcia, i al seu entorn s'hi han aplegat tots aquells homes que porten a dins del

LA DAMA COMPASSIVA
—Pobret!

(De Gringoire, Paris.)